

FRANCISCUS BEKEERT ZICH

Beneden in het dal aan de rand van Assisi bevindt zich een kapel waar in Franciscus' tijd melaatsen werden ondergebracht. Het is zeer wel denkbaar dat de Heer zelf Franciscus hier tussen melaatsen gebracht heeft en dat het deze melaatsen geweest zijn die hij als eerste barmhartigheid is gaan bewijzen. Franciscus kende de kolonie al. Hij kwam er regelmatig langs, want er vlakbij lag een stukje land van zijn vader.

Met het bewijzen van barmhartigheid aan melaatsen verlaat Franciscus de wereld die hem van kindsbeen af vertrouwd is. Hij begint er een nieuw leven 'in boetvaardigheid'. Met de veranderingen die Franciscus hier zijn overkomen opent hij zijn Testament. Het is het begin van zijn nalatenschap, de tekst die hij in de laatste dagen van zijn leven aan een van zijn broeders dicteert. Om het zo door te kunnen geven aan de broeders van 1226 en aan de zusters en broeders van 2017, van nu dus, die zich door dit geschrift laten inspireren. Dit is de eerste overwinning van zijn hart – kort nadat hij zich voor de liefde heeft geopend.

Hiermee zet Franciscus een grote stap. De mensen wisten dat melaatsheid besmettelijk was. Daarom werden de mensen die door deze ziekte werden getroffen opgezocht en op duidelijk te onderscheiden plekken geplaatst nadat er voor hen een soort dodenliturgie was gehouden. Ze waren als het ware al dood voor hun tijd en wie met deze mensen omging en hen verzorgde liep risico.

Barmhartigheid bewijzen betekende wassen, verzorgen, kleden en dergelijke. Mensen die dat deden liepen gevaar. Franciscus zal de eerste keer met knikkende knieën en zweet in zijn handen naar de melaatse toe zijn gegaan. Wie weet liepen hem de tranen over de wangen van de spanning. Een paar

stappen naar een ander leven en een andere wereld. Misschien omhelsde Franciscus bibberend de melaatse en gaf hij hem de vredeskus...

Dan keren de dingen zich. Hij herinnert zich hoe hij aan moeders hand leerde lopen. Hij vermant zich, staat kalm rechtop, en houdt de man stevig in zijn armen. Dan laat hij weer los en glimlacht. Er dansen poppetjes in de ogen van de melaatse en Franciscus beseft hoe hij misschien wel meer ontvangt dan hij heeft geschonken. De melaatse beseft dat ook. Ze kijken elkaar in de ogen en Franciscus verwondert zich over de schoonheid in de ogen van de ander... Het geeft hem zoetheid naar ziel en lichaam.

Een korte tijd later – ik volg zijn Testament – verlaat Franciscus de wereld. Al spoedig zet hij de volgende stap. Hij komt langs het kerkje van de heilige Damianus. Het staat er vervallen, bijna op instorten bij... Hij valt neer op zijn knieën zoals hij dat hier al vaker heeft gedaan. Hij bidt. Hij smeekt: “Heer wat wilt gij dat ik doen zal? Wat moet ik met de dromen die mij niet loslaten? Wat moet ik met de stem die tot mij spreekt, eerst in Spoleto al, en nu soms ook hier?”

Dan hoort hij weer een stem – is het die van de man daar aan het kruis? “Franciscus, ga en herstel mijn huis, zie je niet dat het dreigt in te storten?” Franciscus weet niet waar hij het zoeken moet van vreugde. Hij heeft een duidelijke taak! Er is werk te doen! Het komt nog geen moment in hem op dat het om iets anders gaat dan verwaarloosde kerkjes in de omgeving van Assisi, te beginnen met San Damiano... Hij weet wat hem te doen staat. De kerk schoon vegen, stenen en ander materiaal verzamelen, opknappen die boel!

Hoor! Hij zingt al over vrouwen die hier komen wonen!

Hans Sevenhoven ofs

